

Ds. Arjan van Groos (1962 - 2014)
Tekst: Psalm 104, 35
Ochtenddienst

Broeders en zusters,

1. **Votum**
2. **Zegengroet**
3. **Zingen : Psalm 40 : 1 en 4 (bovenbouw Morgenster)**
4. **Lezing van de wet**
5. **Zingen : Gezang 170 : 1 - 3 (vaste rots van mijn behoud)**
6. **Gebed voor vergeving van de zonden en vernieuwing door de Heilige Geest**
7. **Schriftlezing : Romeinen 1 : 16 - 32**
8. **Zingen : Psalm 139 : 9 en 10 (haten wie God haten)**
9. **Tekst : Psalm 104 : 35**
10. **Zingen : Psalm 119 : 39 en 45 (**
11. **Dankzegging en voorbede**
12. **Slotzang : Psalm 135 : 3, 11 en 12**

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, groot en klein,

Woensdagavond hebben we met elkaar een dankdienst mogen houden, omdat de Here ervoor gezorgd heeft dat in de afgelopen zomer het voedsel op het land heeft mogen groeien. Hij heeft gezorgd voor regen en zon. Hij heeft gezorgd voor het zaaigoed, de groei en de oogst. Hij heeft krachten gegeven om ons werk te doen. Maar de Here heeft niet alleen voor ons, mensen, gezorgd, maar ook voor de dieren, de vogels, de vissen en noem het allemaal maar op. Voordat we woensdagavond de Here in ons lied en gebed hebben gedankt, heb ik u het Woord van de Here mogen verkondigen over de verzen 33 en 34 van deze Psalm. Het waren woorden van lof. Woorden die uit het hart van de psalmdichter kwamen, omdat Gods zorg en Gods grootheid hem zo diep geraakt hadden. En in zijn dankbaarheid heeft hij dit lied voor God geschreven in de hoop dat God Zich daarover zal verblijden.

Ik weet niet of vers 35 u bij het lezen woensdagavond was opgevallen. Zo niet, dan hoop ik dat het vers u vanmorgen in ieder geval wel opvalt. En ik ben ook wel benieuwd naar de gevoelens die dit vers bij u oproept. Mijn catechisanten zijn over het algemeen heel eerlijk over hun gevoelens en ik vermoed dat die eerste twee regels uit vers 35 toch gevoelens van onbegrip oproepen. Zo'n mooie en blijde Psalm. De grootheid en zorg van de Here heeft hij zo mooi onder woorden gebracht. Zijn eigen verwondering en liefde voor de Here heeft hij zo teer verwerkt in dit lied. En dat gaat hij het bederven door te zeggen dat zondaars van de aarde zullen verdwijnen en de onrechtvaardigen niet meer zullen bestaan. Waar was dat nu voor nodig? Om het in zo'n mooi en blij lied het te hebben over de ondergang van mensen. Wat een afknapper! Want hoe kun je nu nog met vreugde deze Psalm zingen als denkt aan de ondergang van mensen? Blijkbaar heeft onze Psalmdichter dit niet zo gevoeld. Want de dichter van Psalm 139 spreekt zich in soortgelijke bewoordingen uit. In die mooie Psalm die spreekt over het feit dat God zo goed voor ons zorgt en altijd bij ons is. Waar wij ook gaan. Het gaat in die Psalm over het jonge leven dat de Here in de schoot van moeders weeft. En de dichter roept dan vervolgens in vers 17 uit: *“Hoe rijk zijn uw gedachten God, hoe eindeloos in aantal, ontelbaar veel, meer dan er zandkorrels zijn. Ontwaak ik, dan nog ben ik bij u.”* Wat een blijde verwondering over de Here. Maar gelijk daarop zegt de dichter:

“God, breng de zondaars om, - weg uit mijn ogen, jullie die bloed vergieten – ze spreken kwaadaardig over u, uw vijanden misbruiken uw naam.

Zou ik niet haten wie u haten, Here, niet verachten wie tegen u opstaan? Ik haat hen, zo fel als ik haten kan, ze zijn mijn vijand geworden.”

We zien de dichter hier dus precies dezelfde beweging als in Psalm 104. Vreugde en verwondering over Gods daden en grootheid en daarna lijkt de stemming plotseling om te slaan en toont de dichter vijandschap tegen ongelovigen en onrechtvaardigen. Maar broeders en zusters, het is maar schijn dat de stemming omslaat. Het is ook niet zo dat deze dichters twee gezichten. Een vriendelijk en warm gezicht aan de ene kant en een hard en koud gezicht aan de andere kant.

Het is een en hetzelfde gezicht, maar het is wel een gezicht met scherpe ogen. Ogen die aan de ene kant de trouw, zorg en grootheid van de Here zien. Die zien hoe de Here voor mens en dier zorgt. Zijn schepselen. En zijn hart verheugt zich over de Here. En juist omdat Hij de Here zo dankbaar is, doet het hem verdriet dat er schepselen zijn die niet van God willen weten. Hij ziet mensen die die prachtige aarde van de Here kapot lopen te maken. Die het leven dat ze van God gekregen hebben en dat door Hem onderhouden worden compleet verloren laten gaan. Deze mensen willen naar geen wijze raad luisteren. Deze mensen willen alleen maar hun eigen zin doen. Ze hebben geen hart voor hun naaste, maar alleen maar hart voor zichzelf. Wie ze ook maar iets in de weg legt, krijgt op zijn minst een scheldkanonnade naar zijn hoofd geslingerd. In het slechtste geval krijgt hij een mes tussen zijn ribben. En dat het niet overdreven is om zoiets te schrijven, horen we van tijd tot tijd op het nieuws. Waarschijnlijk ervaren we allemaal wel eens hoe snel sommige mensen geïrriteerd zijn als je iets durft te zeggen over hun gedrag. Je krijgt al snel allerlei enge ziektes naar je hoofd geslingerd.

En wat God allemaal over zijn kant moeten laten gaan is helemaal ongehoord. Mensen stellen Hem verantwoordelijk voor de doden van de Wereldoorlogen. Terwijl het toch echt mensen waren die aan de geweren en aan de kanonnen stonden. Terwijl het toch echt mensen waren die Joden en zigeuners op transport zetten naar de vernietigingskampen. Terwijl het mensen waren die de treinen bewaakten en bestuurden. Terwijl het toch echt mensen waren die deze mensen in de gaskamers dreven. Terwijl het toch echt mensen waren die het gas in de kamers lieten dringen waardoor de Joden, zigeuners en andere figuren die niet in het Duitse Rijk gewenst waren, stierven.

Als het goed gaat op aarde dan is dat het werk van de mens. Als het mis gaat is het de schuld van God. De dichter van Psalm 104 ziet dit in zijn tijd ook gebeuren. Mensen die hun leven van God hebben ontvangen, maar die dit geschenk gebruiken om God dwars te zitten en belachelijk te maken. En het snijdt de dichter door het hart, dat mensen zich zo tegenover zijn grote, trouwe en liefdevolle God gedragen. God die zelfs voor de kleinste vogel zorgt en voor iedere vis in de zee. Maar die toch door mensen bespot wordt en telkens weer verwijten moet verdragen.

En de dichter verheugt zich dan ook over het feit dat God op een dag een einde zal maken aan de terreur van deze mensen. Hij verheugt zich over het feit dat deze zondaars zullen vergaan. Hij bejubelt het feit dat op een dag de onrechtvaardigen geen plek meer op de aarde zullen hebben. Hij bejubelt de dag dat de hele aarde haar Schepper zal eren en danken voor zijn werk, zijn trouw, zijn zorg en zijn liefde. Hij verheugt zich op de dag dat de Here van al wat leeft de eer zal krijgen die Hem toekomt. Hij verheugt zich over de dag dat de mensen eensgezind zullen en elkaar met liefde en zorg tegemoet zullen treden. Voor zonde en onrecht zal geen ruimte meer zijn. Het leven tussen God en de schepping zal dan niet alleen volmaakt zijn van Gods kant, maar ook van de kant van de schepping.

In hoofdstuk 8 van de brief aan de Romeinen schrijft Paulus over het feit dat de schepping reikhalzend uitzielt naar de dag dat openbaar zal worden wie Gods kinderen zijn. Want nu is de schepping ten prooi aan zinloosheid, doordat wij de aarde in het verderf hebben gestort door de zondeval. Maar de aarde heeft hoop gekregen door het werk van Jezus Christus dat het bevrijd zal worden van de vergankelijkheid en zal mogen delen in de vrijheid en luister die Gods kinderen geschonken wordt.

Dat de dichter van Psalm 104 kan zingen over het einde van de tijd dat zondaars het leven op aarde bederven en onrechtvaardige mensen het leven van anderen zuur maken, is te danken aan de belofte van God dat Hij de aarde zal verlossen. Hij heeft beloofd dat de kop van de slang vermorzeld zal worden. En het is de Here Jezus Christus die de prijs voor deze verlossing heeft betaald. Met zijn leven heeft Hij betaald om het leven op aarde weer echt leven te kunnen laten zijn. Het leven dat God bedoeld had toen Hij de aarde schiep en waarvan Hij had gezegd dat het “goed” was.

En je kunt de vraag stellen, waarom God dan nu nog niet ingrijpt. Waarom heeft God niet ingegrepen tijdens de Tweede Wereldoorlog? Waarom laat God het toe dat een

klein deel van de wereldbevolking het overgrote deel aan grondstoffen van de wereld opmaakt en de rest van de wereld het moet doen met de brokken die van de tafel vallen? Waarom laat God het toe dat rijke mensen zo rijk worden dat ze van gekkigheid niet meer weten wat ze met hun geld moeten doen, terwijl andere mensen nog altijd te weinig hebben om hun kinderen onderdak, voedsel en wat kleding te geven?

We hebben daarover gelezen in de Romeinenbrief. Hierin is de toorn van de Here zichtbaar. Het is goed hierbij goed te letten op wat Paulus hier precies schrijft. In vers 18 heeft hij geschreven dat de toorn van God zich openbaart over al het kwaad en onrecht van hen die met hun onrechtvaardigheid de waarheid geweld aandoen. Gods toorn die komt dus niet pas straks als de Here Jezus terugkomt op aarde. Nee, die toorn van God is er nu al. En waarin uit zich die toorn van God volgens Paulus? Doordat God dingen doet? Ik denk niet dat dat de goede typering zou zijn. Nee, Gods toorn uit zich in het feit dat God dan nu even niets doet. Tot drie keer toe gebruikt Paulus dezelfde woorden. Omdat mensen de onvergankelijke God hebben ingewisseld voor beelden van vergankelijke mensen, vogels, lopende en kruipende dieren. Daarom heeft God hen in hun lage begeerten uitgeleverd aan zedeloosheid, waarmee ze hun lichaam onteren (vers 24). Omdat ze het geschapene vereren en aanbidden in plaats van de schepper. Daarom heeft God hen uitgeleverd aan onterende verlangens (vers 26). En dat bestaat de straf erin dat mensen de natuurlijke omgang verruilen voor de tegennatuurlijke. De homoseksualiteit. Ik wil daar straks nog even wat over zeggen. Weer gebruikt Paulus dat woord “uitgeleverd”. En in vers 28 gebruikt Paulus hetzelfde woord voor de derde keer. In de NBV staat er nu wel een ander woord, maar in het Grieks staat drie keer hetzelfde woord. “Omdat ze het beneden hun waardigheid achtten God te erkennen, heeft God hen overgeleverd aan hun eigen onbetrouwbaarheid en doen ze wat verwerpelijk is. Ze zijn door en door onrechtvaardig en boosaardig, hebzuchtig en slecht. Ze zijn door en door afgunstig, moordzuchtig en twistziek, doortrapt en kwaadaardig.” Waar bestaat Gods toorn uit? Bewerkt God zelf iets? Nee, God doet feitelijk niets anders dan de handrem eraf halen bij deze mensen. Je wil je begeerten nalopen? Nou loop ze dan maar achterna. En kijk dan maar wat er van je terecht komt. Dat is wat Paulus hier beschrijft. Omdat mensen zo overduidelijk laten zien dat ze niet willen dat God deel van hun leven uitmaakt, geeft God hun daarom maar hun zin. Hij trekt zijn handen van hen af. Dat is Gods

toorn. En in plaats dat mensen bij zinnen komen en zeggen: “Waar zijn wij mee bezig, bewijzen de mensen hoe verdorven ze zijn, door gewoon door te gaan in dit spoor.”

Ik had beloofd nog iets te zeggen over de homoseksualiteit. Ik doe dat omdat er op dit punt nogal eens sprake is van misverstand. We moeten goed beseffen dat het hier niet gaat om mensen die met een homoseksuele geaardheid geboren zijn. Nee, het gaat hier om mensen die zo bezig zijn met seks, dat ze in hun behoeften naar nog meer seksuele prikkels hun prikkels gaan zoeken in de homoseksualiteit. Vlak voordat de AIDS epidemie uitbrak was bekend dat er ongeremde seksfeesten waren onder mannen in bepaalde badhuizen. Dat is heel wat anders dan een homoseksuele broeder of zuster die strijdt om naar Gods geboden te leven. Je moet dus heel voorzichtig zijn met het gebruik van deze tekst waar het gaat om homoseksuele broeders en zusters. Die doe je heel gemakkelijk verschrikkelijk onrecht.

Kunnen wij meeleven met de dichter van Psalm 104? Of zijn we zo gewend aan de zonden en het ongeloof om ons heen, dat het ons niet raakt, dat zoveel mensen God niet de eer geven die Hem toekomt? Raakt het ons dat er zoveel zonden in deze wereld is? Dat mensen het leven bederven met grove en harteloze taal? Dat er steeds meer kinderen zijn, die niet de aandacht krijgen die ze nodig hebben? Dat er steeds meer kinderen emotioneel verwaarloosd worden? Dat ouders niet de energie op kunnen brengen om hun kinderen nog op te voeden. En daarom hun kinderen maar in bijna alles de zin geven. Die hun kinderen daarom maar niet leren dat er grenzen zijn? Doet het ons wat dat alles er op wijst dat we een tijd tegemoet gaan waarin de agressie alleen verder toe zal nemen en het leven harder en harder zal worden? Of hebben we het hoofd in de schoot gelegd en doen we er maar aan mee. Schelden we net zo hard terug als wij uitgescholden wordt? Delen we ook maar klappen uit, omdat we geslagen worden.

Ik hoop het niet. Ik hoop dat wij als kinderen van God een andere stijl hebben. Wij weten wel aan wie deze aarde toebehoort. Wij weten wel Wie het is die ons ons eten, drinken, werk en gezondheid geeft. Wij weten wel hoe zijn geboden zijn. Wij weten wel welk offer Christus gebracht heeft om ons te kunnen redden uit de dood? Wij weten wel hoe de schepping zucht en uitziet naar de bevrijding.

En daarom juichen we met de dichter mee, dat deze aarde ooit weer in zijn geheel zijn Schepper en God zal loven en prijzen. Dat deze aarde ooit weer de Here zal danken voor al zijn zorg en goedheid, zonder dat er een valse noot bij klinkt. En we juichen

omdat we op een dag ook zelf bevrijd zullen zijn van onze oppervlakkigheid en het doen van het kwaad.

Maar zolang die dag nog niet gekomen, zullen we ons inzetten om zo goed en zo kwaad als dat gaat voor de Here te leven. En we zullen moeten omzien naar onze naaste en moeten bidden en zoeken naar mogelijkheden om onze naasten over de Here te vertellen. Zodat ook de stem van deze naaste, de Here zal gaan eren en net als de dichter van Psalm 104 tot de Here gaat zeggen: Halleluja! Geprezen zij de Here!

Amen